

AKTUALNOŚCI

„Aby nasze życie przynosiło owoce, musi być wypełnione Chrystusem”

Matka Teresa z Kalkuty

W kwietniu zapraszamy do parafii Św. Jadwigi na Stawkach

- 21 kwietnia, sobota 16³⁰ - ADORACJA NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU poświęcona Miłosierdziu Bożemu, Msza Św., dzielenie się jajkiem, zakończenie o 21⁰⁰ śpiewem Apelu jasnogórskiego

Osoby po I° zapraszamy na Celebrację Słowa Bożego do Kolegiaty Św. Michała 21 kwietnia, sobota, 10⁰⁰ – krok VI

ZAPRASZAMY

Wszystkie pytania i problemy które chcecie poruszyć na łamach „Agape” prosimy kierować do animatorów lub pod adres redakcji

Redakcja:

Ewelina Niedziela, Anna Połetek, Agnieszka Zimoląg,
Rafał Dyjak, Błażej Górecki, Ariel Kwieciński, Jacek Piotrowski,

Współpraca: ks. Krzysztof Koziół

Opiekun animatorów: ks. Wacław Gieniec

Adres redakcji:

Katolicki miesięcznik ostrowieckiej wspólnoty oazowej Nr 2/2001 (2)

RUCH ŚWIATŁO – ŻYCIE CHARAKTERYSTYKA

Duchowość uczestników Ruchu Światło-Życie wyraża się w ciągłym pogłębianiu osobistej relacji do Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela. Jest to relacja miłości – całkowitego oddania się Jemu w wierze i posłuszeństwie na wzór Niepokalanej. Mocy do takiego osobowego oddania się udziela Duch Święty. On także jednoczy we wspólnocie żywego Kościoła, w którym każdy człowiek znajduje środowisko swojego wewnętrznego rozwoju oraz przyczynia się do wzrostu Kościoła zgodnie ze swym powołaniem. Osobisty związek z Jezusem nawiązuje się i pogłębia przez stały kontakt ze Słowem Bożym, które staje się słowem życia dzięki codziennej modlitwie indywidualnej i wspólnej. Źródłem pełni życia chrześcijańskiego, a zarazem jego szczytem jest liturgia, zwłaszcza eucharystyczna, pielęgnowana przez uczestników Ruchu w odnowionym posoborowym kształcie. Uczestnicy Ruchu dają świadectwo Jezusowi Chrystusowi słowem i życiem. Szczególną formą świadectwa jest Nowa Kultura, polegająca na uwalnianiu człowieka od wszystkiego, co poniża jego godność, oraz na rozwijaniu wartości osoby i wspólnoty we wszystkich dziedzinach życia. Nowa Kultura realizuje się także przez podjęcie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka. Szczytem życia osobowego jest zdolność do złożenia daru z siebie w akcie pięknej miłości – agape, której przykładem jest Chrystus Sługa. Uczestnicy Ruchu Światło-Życie chcą wdrażać się w tę postawę posiadania siebie w dawaniu siebie przez stałą przemianę życia (metanoję) oraz przez podejmowanie bezinteresownej służby (diakonii), zgodnie z otrzymanymi darami.

Struktura Ruchu jest zgodna ze strukturą Kościoła. Małe grupy, do których należą uczestnicy Ruchu, zasadniczo tworzą jego wspólnotę w parafii. Wspólnoty ruchu utrzymują ze sobą łączność spotykając się na Dniach Wspólnoty. Odpowiedzialność za całość Ruchu sprawuje Moderator Ruchu Światło-Życie. Każdemu moderatorowi pomagają duchowni oraz osoby świeckie.

C.D.N.

KS. FRANCISZEK BLACHNICKI

Założyciel Ruchu Światło-Życie

W latach 1964-1980 ks. F. Blachnicki rozwijał ożywioną działalność w dziedzinie posoborowej odnowy liturgii w Polsce. Założył lubelski zespół liturgistów. Przez 10 lat był redaktorem „Biuletynu Odnowy Liturgii”. Od r. 1967 był Krajowym Duszpasterzem Służby Liturgicznej. Wypracował koncepcję i metody posoborowej formacji służby liturgicznej.

W 1963 r. ks. F. Blachnicki podjął na nowo prowadzenie rekolekcji oazowych. Metodę 15-dniowych rekolekcji przeżyciowych zastosował stopniowo do różnych grup młodzieży, dorosłych i całych rodzin. Praca formacyjna zapoczątkowana w oazie rekolekcyjnej, była kontynuowana w małej grupie w parafii. Ks. F. Blachnicki opracował potrzebne do niej pomoce. W ten sposób oazy rozwinęły się w ruch, zwany dziś Ruchem Światło-Życie.

Ruch rozwijał się w Polsce mimo różnych trudności zewnętrznych. Przenikał też na Słowację i do Czech, a nawet do Boliwii. Podejmował nowe inicjatywy ukazwane przez ks. Blachnickiego: w r. 1979 – Krucjatę Wyzwolenia Człowieka w celu przewycięzenia alkoholizmu i innych zniewoleń współczesnego człowieka, w r. 1980 – plan Wielkiej Ewangelizacji „Ad Christum Redemptorem” dla dotarcia z Ewangelią do każdego człowieka w Polsce. W okresie rewolucji *Solidarności* (1980-1981) ks. F. Blachnicki powołał do istnienia Niezależną Chrześcijańską Służbę Społeczną, mającą upowszechniać ideę *Prawda- Krzyż – Wyzwolenie*, tzn. działać w duchu chrześcijańskiej nauki społecznej i ruchu wyzwolenia „bez przemocy”. 10 grudnia 1981 r. ks. F. Blachnicki wyjechał do Rzymu. Tam zastał go stan wojenny. W r. 1982 osiadł w ośrodku polskim *Marianum* w Carlsbergu w RFN i rozpoczął organizowanie Międzynarodowego Centrum Ewangelizacji Światło-Życie. Prowadził w nim pracę duszpasterską wśród polskich emigrantów. Wydał biuletyn „Prawda – Krzyż – Wyzwolenie”, a w czerwcu 1982 r. założył *Chrześcijańską Służbę Wyzwolenia Narodów* – stowarzyszenie skupiające Polaków i przedstawicieli innych narodów Europy Środkowo-Wschodniej wokół idei suwerenności wewnętrznej i jedności narodów w walce o wyzwolenie. Tę działalność społeczno-wyzwoleńczą prowadził z pobudek religijnych, inspirowany nauką Jana Pawła II, wierny zasadzie „światło-życie”. Jeszcze w Polsce, a potem także zagranicą nawiązywał kontakty ekumeniczne z różnymi ruchami odnowy.

Zmarł w Carlsbergu 27 lutego 1987 r.

C.D.N.

NASI PATRONI

„Jeśli się modlić będziemy – uwierzymy

Jeśli uwierzymy – kochać będziemy.

Jeśli pokochamy – zapragniemy służyć”

Matka Teresa z Kalkuty

Św. Agnieszka

Patronka Dzieci Maryi. Została umęczona podczas krwawych prześladowań za cesarza Dioklecjana, około roku 304, w wieku 13 lat i stała się jedną z najbardziej znanych i najświętszych męczenniczek rzymskich. Jej imię do dziś znajduje się w Pierwszej Modlitwie Eucharystycznej Mszy Św.

Św. Franciszek z Paoli

Urodził się około roku 1416 w Paoli, niewielkim włoskim miasteczku. Nauczył się czytać w zakonie franciszkańskim w pobliskim San Marco. Spędziwszy rok u franciszkanów, w roku 1432 zamieszkał samotnie w pobliżu Paoli. W roku 1436 założył zakon braci najmniejszych (fratres minimi). Koniec długiego wypełnionego pokutą życia spędził św. Franciszek samotnie w swojej celi, by godnie przygotować się na przyjęcie śmierci. Zmarł w 1507r.

Św. Marcin

Urodzony w Todii we Włoszech. Po śmierci papieża Teodora został jego następcą w roku 649. W tym roku zorganizował synod laterański, na którym potępił herezję monoteletów, którą wyznawał cesarz Konstans II. Wywołało to oburzenie cesarza, który kazał pojmać Św. Marcina i uwięzić go. Po sześciu latach męczeństwa zmarł na wygnaniu w 655r.

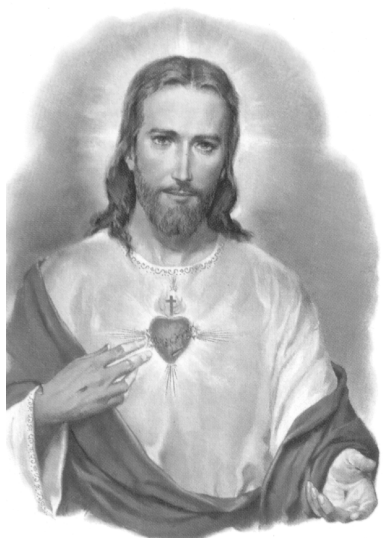
Św. Ryszard

Urodzony w roku 1197 niedaleko Worcesteru w Anglii. Już jako dziecko wolał spędzać czas na modlitwie niż na zwykłych dla swego okresu zabawach. Wielką przyjemność sprawiało mu pomaganie innym. Kiedy Św. Edmund, arcybiskup Canterbury został wygnany do Francji poprosił go aby mu towarzyszył. We Francji Św. Ryszard otrzymał święcenia kapłańskie. Po powrocie do kraju mianowany biskupem Chichesteru. Podczas krucjaty przeciwko Saracenom zachorował na febrę na którą zmarł w 1253r.

ŚWIADECTWO

„Przemawiałem, Panie, i jestem wściekły. Jestem wściekły, bo wzburzyłem się, wysiliłem się w gestykulacji, nateżalem głos, całego siebie włożyłem w zdania, w słowa. I obawiam się, że istoty rzeczy nie oddałem. Bo istota rzeczy nie w mojej mocy, Panie, i za ciasne są słowa, by ją objąć”

Michel Quoist

ALLELUJA !

Kim jest dla mnie Bóg? To pytanie na które przez długi czas nie mogłem znaleźć zadawalającej mnie odpowiedzi.

Na szczęście spotkałem na swojej drodze drogowskaz skierowany ku niebu na którym pisało „Światło – Życie”. To on zmienił obraz Boga z wszechmocnego władcy patrzącego na mnie z góry na najlepszego Przyjaciela do którego mogę zwrócić się w chwilach smutku i radości, po prostu zawsze!

W oazie jestem już ponad 10 lat i w tym okresie zdarzało się że mówiłem sobie: „może starczy? Przecież i tak jestem lepszy od większości swoich rówieśników. Jest tyle innych ciekawych zajęć”. Jednak Bóg czuwa nade mną i nie pozwolił mi zejść z tej drogi. To dzięki niemu każdego dnia staję się lepszy. Dzięki jego nieustannej opiece mogę rozwijać się duchowo i w gronie ludzi myślących jak ja kroczyć ku Chrystusowi. Wśród tych którzy jak ja są gotowi oddać swoje życie dla niego.

Dzięki oazie nauczyłem się patrzeć na każdego człowieka jak na Brata i odkrywać Boga w bliźnich. To właśnie dla nich podpisałem Krucjatę Wyzwolenia Człowieka. Szczególnie dla tych którzy potrzebują pomocy.

Wiem i chlubię się tym, że jestem jednym z niewielu tych których Bóg powołał do tej szczególnej służby. Ale wiem również, że jestem jednym z wielu którym Bóg pomoże w chwilach zwątpienia i rezygnacji i że kocha mnie tak samo jak wszystkich innych ludzi.

Za to wszystko -

CHWAŁA PANU !!!

Jacek

WYWIAD

AGAPE: Pierwsze pytanie zna ksiądz pewnie bardzo dobrze, bo każdy pyta: Dlaczego ksiądz został księdzem?

KS. WACŁAW GIENIEC: Dziadek był księdzem, ojciec był księdzem to i ja też ha ha ha. A teraz poważnie... Pierwszy punkt to śpiewanie. Ksiądz na religii zauważył, że śpiewam drugim głosem. Kiedyś poprosił mnie żebym zaśpiewał psalm w kościele. Oczywiście przeżywałem, myślałem co to będzie. Byłem wtedy w 3 lub 4 klasie. Zacząłem służyć. Spodobało mi się. Proboszcz wysyłał nas na oazy, wakacje z Bogiem. Szukałem powołania dość długo. Próbowałem uciekać, poszedłem do pracy żeby mnie wzięli do wojska. Przełomowym momentem było spotkanie z Ojcem Św. w Częstochowie w 1983r. gdybym jeszcze raz miał wybierać wybrałbym tą samą drogę.

A: Czy gdy był ksiądz w seminarium miał jakieś plany, które chciał zrealizować jako ksiądz?

WG: Moim planem niezrealizowanym do tej pory to pragnienie misji. Zawsze lubiłem też pracę z młodzieżą. W seminarium miałem kontakt z oazą. W szkole średniej też, przez księdza katechetę, który był Jezuitą. Ale chciałem po prostu być księdzem i dobrze to robić.

A: Wszyscy, którzy księdza choć trochę znają wiedzą, że księdza hobby to góry i narciarstwo. Skąd to zamiłowanie?

WG: Góry to dlatego, że się odkrywa piękno Boga. Gdy się tam jest trudno nie pokusić się o refleksje. Ta cisza, skały, to milczenie tak bardzo przemawiające. Pochodzę z gór, na co dzień doświadczałem śladów Boga. A narty to całe lata dziecięce. Odkąd chodziłem na nogach jeździłem na nartach. Wystarczyło wyjść przed dom założyć narty i jechać. Jechało się pięć minut a potem wchodziło pod górę przez godzinę, żeby znowu zjechać.

A: Parafia Św. Michała to nie pierwsza parafia księdza. Jak ocenia ksiądz tutejszą młodzież w porównaniu z innymi młodymi ludźmi, z którymi ksiądz pracował?

WG: To jest moja 4 parafia i tu jestem najdłużej. Poprzednie to : Padew, Samborzec, parafia Chrystusa Nauczyciela w Ostrowcu Św. i Św. Michała. Na każdej parafii chciałem złapać kontakt z młodzieżą, czymś ją przyciągnąć do Boga. Na pierwszych dwóch w dużym stopniu mi się to udawało. Trudniej było na kolonii Robotniczej. Trudno o porównanie, bo 6 lat różnicy to dużo. W Padwi młodzież sama szukała, działała. O Ostrowcu różnie się mówiło. Ja chciałem tu przyjść i sprawdzić czy rzeczywiście nie da się nic zrobić. Można, ale jak nie będziemy robić nic to nie będzie nic, ale da się. To prawda czasem trudno. Reszta Panu Bogu. Niech Pan Bóg działa.

A: Dziękujemy za rozmowę

KRUCJATA WYZWOLENIA CZŁOWIEKA

Słowo „krucjata” jak wiemy z historii oznacza wyprawę wojenną podejmowaną w celu wyzwolenia spod panowania pogan Ziemi Świętej, na której żył i umarł Chrystus. W przenośni oznacza ono akcję religijno – moralną, której celem jest wyzwolenie tej Ziemi Świętej, którą jest każdy człowiek. Działalność na rzecz wyzwolenia człowieka, narodu czy w ogóle ludzkości jest kontynuacją zbawczej misji Chrystusa. Taktyką działalności KWC jest praktykowanie całkowitej abstynencji, gdyż zachowanie całkowitej abstynencji jest jedynym środkiem ratunku dla nałogowych alkoholików. KWC skupia w swojej strukturze tylko całkowitych abstynentów a postanowienie powinno być zadeklarowane na piśmie i wpisane do „Księgi Czynów”. Przyjmuje się dwie formy zobowiązań: na jeden rok (kandydat KWC) lub na czas przynależności do Krucjaty (członek KWC). Każdy zachowuje wolność wycofania deklaracji w chwili wyłączenia się z szeregu członków KWC. Pozostawia się do decyzji każdego zgłaszającego się do KWC, czy zobowiązanie chce umocnić dodatkowo przyrzeczeniem złożonym Niepokalanej i przez nią Chrystusowi (w tym przypadku może ktoś złożyć przyrzeczenie na całe życie). Członkowie Ruch Światło – Życie stają się kandydatami KWC z chwilą włączenia do wspólnot deuterokatechumenatu po oazie I stopnia, a członkami przez złożenie zobowiązań abstynenckich po oazie II stopnia. Ośrodek centralny KWC zwany jest Kuźnicą. Kuźnica tworzy ośrodki terenowe – stacje które mają wydzielony rejon działania. Ośrodki o ogólnopolskim zasięgu – bastiony; ośrodki o zasięgu diecezjalnym – strażnice. Strażnica tworzy placówki w poszczególnych parafiach swojego rejonu. W ramach placówki mogą powstawać widety (terenem działania są poszczególne zakłady). Z samego pojęcia Krucjata pomyślana jest jako akcja przejściowa. Jest formą chrześcijańskiego świadectwa życia, działalności charytatywnej i apostołstwa.

C.D.N.

*„Boże daj mi siłę, abym mógł zrobić wszystko czego ode mnie zażądasz
A potem żądaj ode mnie, czego chcesz”*

Św. Augustyn

GESTY LITURGICZNE

Wszelkie gesty i znaki, które czynimy jako wspólnota wiernych w Chrystusie, wyrażają to, co dzieje się w duszy, to co dzieje się w głębi naszych serc. One nie mają być czymś czysto zewnętrznym, ale mają wyrażać człowieka w jego całości, mają wyrażać całą jego istotę.

GESTY RĄK:

1. Znak krzyża – jest symbolem wiary i źródłem łask Bożych, jest stale obecny w naszym życiu

- mały znak krzyża – kreślony potrójnie: na czole, na ustach i na sercu; stosuje się go przed Ewangelią. Oznacza przyjęcie i głoszenie Dobrej Nowiny każdą myślą, słowem i uczynkiem.
- duży znak krzyża – rozpoczyna i kończy wszelkie czynności liturgiczne.

2. Złożenie rąk – symbolizuje wzniesienie własnej duszy do Boga, oddanie Mu czei, a także całkowite poddanie się Jego woli i miłości.

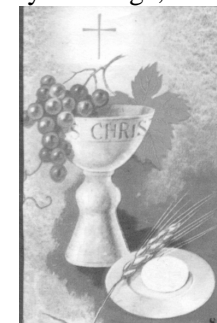
3. Rozłożenie rąk – stosowany przeważnie przez kapłana; podczas modlitwy oznacza, że jej adresatem jest sam Bóg (np. Modlitwa Pańska); wyraża prośbę Boga o pomoc, otwarcie się na Jego łaskę, pokorę i gotowość do działania.

4. Bicie się w piersi – pojawia się tam gdzie jest mowa o pokucie, grzechu i winie. Gest ten wskazuje na serce, które jest siedliskiem uczuć, także i złych.

Sobór Watykański II zrezygnował z uderzania się w piersi podczas słów: *Panie nie jestem godzien* i na *Baranku Boży*, gdyż te formuły nie są wyznaniem grzechów.

5. Nałożenie rąk – ma miejsce m. in. podczas sakramentów: bierzmowania, święceń kapłańskich, namaszczenia chorych, chrztu. Jest symbolem przekazania darów Ducha Świętego, błogosławieństwa.

6. Obmycie rąk – fizyczne jest symbolem obmycia moralnego, dotyczącego czystości od grzechu i niesprawiedliwości; występuje w przygotowaniu darów, gdzie kapłan umywa ręce przy pomocy ministrantów.

*„Proszę Was, abyście na tym niestychanie ważnym etapie Waszej
młodości nie przerywali rozmowy z Chrystusem”*

Jan Paweł II